

Wald. Ruin

Härligö

IV 41
Kapitel

Härligö.

Gömda ö, våra sommars ö,
Fagert hvälfd öfver djupgrön sjö!
När jag kommer från milslång färd,
Längtar jag till din lilla värld,
Hälsar lugnets och hemmets härd,
Hälsar dig Härligö.

Trotsig klippvägg du skjuter fram,
Ljung och dvärgtall med knotig stam.
Allfarvägarnas vilsne gäst
Anar ej hvad du hyser bäst,
Men oss bjuder du fest på fest
Där bakom klippans dam.

Högrest tallmo, ett tempel lik,
Härlig fjärrsyn åt fjärd och vik.
När vi tråda mot gård och hus,
Domna snart till ett sakta sus
Storm och äflan och vidders brus.
Taflan blir leende rik.

Här är hafvet till insjö bytt,
Här står leken sen läxan flytt.
Barnens segel bland rönn och al
Ser du skymta och utan tal
Himlens gäster i löfrik sal —
Allt är förvandladt, nytt!

Björkar vaja sitt brudehår,
Äpplen blommø i jublande vår.
Rosors färgprakt minns du väl den?
Minns du höstarnas fågring än,
Huru, när sent du vänder igen,
Allt i förtrollning står?

Blomning minner om lif som dör,
Tiden med vemod sin gång beströr.
Forntidsfurorna, en och en,
Vakta stranden. I jättegren
Tiden stannat för längesen,
Evighets sus du hör.

Minns du natten, då tyst ibland
Ändlöst glittrande silfverband
Spänns som ljusväg af månens klot?
Skymd står bänken vid furans fot,
Där du sitter och trår emot
Önskningars fjärran land.

Eller minns du, hur dagen gryr
Öfver fjärden med bleknad fyr?
Lifslust spritter på klarnad ban,
Där, vid trogen besättning van,
Hemåt frusar vår hvita svan,
Stolt, medan skummet yr.

Se! ren stiger ur djupgrön sjö —
Måntro drömmarnas sagoö?
Nej, den vägen är alltför lång,
Men med barrdoft och böljesång
Dit du vaggar oss gång på gång,
Strålande Härligö.

Gif mig din friskhet, spänn mitt mod!
Gjut du kraft i de ungas blod,
Tallmons hälsa och hafvets must!
Bada vår själ i din skönhets lust!
Att oss stärka för livvets dust,
Vare din gärning god!

W. R.

Waldemar Reen

